

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **LPG refueling s.r.o.**, se sídlem Praha 5, U Trojice 1042/2, IČ 29283353, v řízení zastoupeného Ing. Romanem Nagym, daňovým poradcem se sídlem Přerov, Škodova 96/11, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Praha 1 Štěpánská 28, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

t a k t o :

- I. Určuje se, že výzva žalovaného ze dne 25.3.2014 čj: 1765700/14/2005-24907-110122 byla **n e z á k o n n á**.
- II. Žaloba se v části, ve které se žalobce domáhá určení nezákonnosti postupu k odstranění pochybností jako celku, **z a m í t á**.
- III. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.715,50 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Ing. Romana Nagyho, daňového poradce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřuje v postupu na odstranění pochybností dle § 89 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, započatém výzvou k odstranění pochybností ze dne 25.3.2014, č.j. 1765700/14/2005-24907-110122, kterou považuje za nezákonnou.

Žalobce poukázal na to, že dne 25.2.2014 podal daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2014, ve kterém je vykázán nadměrný odpočet ve výši 44.011 Kč. Dne 26.3.2014 obdržel od žalovaného výzvu k odstranění pochybností, ve které sdělil, že po přezkoumání přiznání k dani vznikly pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů o přijatých zdanitelných plněních vykázaných v oddílu C přiznání. Vyzval současně žalobce k odstranění pochybností a specifikoval i listiny, které požadoval předložit ve lhůtě 15 dnů. Výzvou byl zahájen postup k odstranění pochybností dle § 89 daňového řádu. Žalobce výzvu považuje za nezákonnou, proto proti ní podal dne 8.4.2014 stížnost dle § 261 daňového řádu, neboť má za to, že výzva je nekonkrétní a nesrozumitelná. Charakterem i množstvím dokladů odpovídají spíše daňové kontrole dle § 87 daňového řádu.

Dne 14.4.2014 chtěl zástupce žalobce nahlížet do spisu, neboť chtěl nalézt písemnosti prokazující pochybnosti správce daně. Nahlížení se ale nekonalo, neboť referent nebyl na jednání připraven. Zástupce žalobce požádal o zaslání požadovaných dokumentů poštou či datovou schránkou.

Dne 22.4.2014 bylo žalobci doručeno vyrozumění stěžovatele o výsledku šetření datované dne 18.4.2014, ve kterém žalovaný sdělil, že neshledal stížnost důvodnou. Při doručování žalovaný pochybil, neboť měl doručovat pouze zástupci žalobce.

Dne 6.5.2014 zástupce žalobce zaslal Odvolacímu finančnímu ředitelství žádost o prošetření způsobu stížnosti. Dne 23.5.2014 doručil žalovaný písemnosti požadované při neúspěšném nahlížení do spisu, ze kterých vyplynulo, že správce daně nedisponuje žádnými písemnostmi, které by prokazovaly jeho pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů v návaznosti na výzvu.

Dne 1.7.2014 doručilo zástupci žalobce Odvolací finanční ředitelství vyrozumění o prošetření způsobu vyřízení stížnosti, ve kterém konstatovalo, že předmětná stížnost byla nesprávně posouzena správcem daně jako přípustný procesní institut, a proto se OFŘ nemůže zabývat námitkami stěžovatele uvedenými v jeho žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížnosti. Proto OFŘ dospělo k závěru o nedůvodnosti žádosti.

Žalobce zejména nesouhlasil se závěrem Odvolacího finančního ředitelství, které označil stížnost za nepřipustný procesní institut a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z 13.2.2014, 2 Aps 8/2013.

Žalobce namítal, že výzva i postup na odstranění pochybností jsou nezákonné. Ohledně požadavků na konkrétnost odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.10.2008, č.j. 9 Afs 110/2007 a poukázal na to, že od 1.1.2011 byl zákon 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků nahrazen daňovým řádem, ve kterém je přímo v § 89 uveden požadavek konkrétnosti. V této souvislosti potom odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4.4.2013, č.j. 1 Afs 105/2012, ve kterém uvedl, že „pochybnosti musí být daňovému subjektu sděleny takovým způsobem, aby mu bylo umožněno podat určitou výpověď a předložit důkazní prostředky“. Obdobně rozhodl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20.7.2007, č.j. 8 Afs 59/2005.

Žalobce poukázal na to, že ve výzvě k odstranění pochybností uvedl žalovaný, že důvodem pro její zaslání jsou jeho „pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů o přijatých zdanitelných plnění vykázaných v oddílu C přiznání“. Požadoval prokázání zákonného postupu u nároku na odpočet daně. K odstranění pochybností vyzval žalovaný k předložení těchto dokladů:

- Soupis majetku, originály všech písemností, které se vztahují k dotčenému dokladu, zvláště smlouvy, objednávky, dodací listy, zakázkový list, předávací, přebírací či zjišťovací protokoly, zápisy z jednání, studie a další listiny, které mohou být důkazním prostředkem v daňovém přiznání.
- Další účetní doklady (včetně dokladů o úhradě jednotlivých plnění), deník, hlavní knihu a knihu analytické evidence.
-

Z uvedeného je patrné, že výzva nesměruje proti konkrétním skutečnostem, o kterých žalovanému vznikly pochybnosti, tak jak požadavek kladen výzvou k odstranění pochybností uvedený v § 89 daňového řádu. S ohledem na neurčitost výzvy nemůže žalobce vyhovět požadavku, neboť žalovaný neuvedl své pochybnosti takovým způsobem, který by umožnil žalobci, aby se k nim vyjádřil, doplnil či jinak odstranil pochybnosti. Rozsah požadovaných dokumentů navíc považuje za neúměrně široký a svým obsahem odpovídající spíše daňové kontrole. Žalovaný opět neuvádí žádné konkrétní dokumenty, které by měl žalobce předložit. Rozdíl mezi daňovou kontrolou a výzvou k odstranění pochybností judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4.4.2013, č.j. 1 Afs 105/2012 a v rozsudku ze dne 8.7.2008, č.j. 9 Afs 110/2007. Žalovaný ale před zahájením výzvy neměl žádné konkrétní pochybnosti, které by zakládaly důvodné podezření založené na dostatečně konkrétních a průkazných poznatcích žalovaného. Žalovaný sám ve sdělení k žádosti o zaslání písemností konstatuje, že vycházel pouze z podaného daňového přiznání za zdaňovací období. Z uvedených důvodů žalobce žádá, aby soud vydal ve věci rozsudek, kterým 1. žalovanému zakáže pokračovat v nezákonném zásahu dle § 82 s.ř.s., kterým je postup na odstranění pochybností dle § 89 daňového řádu vůči žalobci, který žalovaný započal výzvou k odstranění pochybností č.j. 1765700/14/2005-24907-110122 ze dne 25.3.2014. Žalovaný obnoví původní stav před tímto nezákonným zásahem. 2. že výzva k odstranění pochybností se označí za nezákonnou a dále požadoval nahradit náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby ji soud odmítl pro nepřipustnost, případně zamítl pro nedůvodnost s tím, že v době podání žaloby byla již výzva k odstranění pochybností předmětem přezkumu a v současné době již byla její nezákonnost odstraněna v rámci přezkumného řízení. Dne 18.7.2014 vydalo Odvolací finanční ředitelství rozhodnutí č.j. 18226/14/5000-14303-711661 o nařízení přezkoumání výzvy k odstranění pochybností, která je předmětem tohoto řízení. Dne 23.7.2014 zaslal žalovaný v souvislosti s probíhajícími postupy k odstranění pochybností za srpen 2013 a 2014 dožádání Finančnímu úřadu pro Zlínský kraj za účelem prověření plnění uskutečněných dodavatelem žalobce, na které bylo odpovězeno dne 12.9.2014. Dne 4.8.2014 vydal žalovaný rozhodnutí, kterým nevyhověl žádosti žalobce o další prodloužení lhůty. Dne 29.9.2014 vydal žalovaný rozhodnutí o výsledku přezkoumání, kterým změnil výzvu k odstranění pochybností, čímž došlo k odstranění její nezákonnosti. Dne 8.10.2014 proběhlo nahlížení do spisu. Dne 2.12.2014 vydal žalovaný výzvu k poskytnutí informací č.j. 6765625/14/2005-61561-109272 ohledně informací souvisejících s plněními uskutečněnými dodavatelem žalobce. Dne 29.12.2014 podal žalobce odvolání proti rozhodnutí o výsledku přezkoumání výzvy k odstranění pochybností.

Žalovaný dále poukázal na to, že i Odvolací finanční ředitelství shledalo postup žalovaným v rozporu se zákonem, když neuvedl v předmětné výzvě pochybnosti dostatečně konkrétně a požadoval předložení dokladů v neúměrně širokém rozsahu, vydalo proto rozhodnutí o nařízení přezkoumání. Následně proto žalovaný dne 29.9.2014 výrok přezkoumávané výzvy změnil, aby odpovídal požadavkům ustanovení § 89 1,2. Žalovaný v rámci přezkumného řízení dospěl ke zjištění, že měl pochybnosti ohledně řádného daňového přiznání, které však nedokázal dostatečně konkrétně vyjádřit. Je přesvědčen o tom, že v rámci přezkumného řízení došlo k odstranění nezákonnosti předmětné výzvy a v současné době je přesvědčen, že u žalobce došlo k zahájení postupu k odstranění pochybností v souladu se zákonem a předmětný postup není již v žalobě namítanou procesní vadou zatížen.

Ze správního spisu zjistil soud, že dne 25.2.2014 podal daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2014, ve kterém je vykázán nadměrný odpočet ve výši 44.011 Kč. Dne 26.3.2014 obdržel od žalovaného výzvu k odstranění pochybností, ve které sdělil, že po přezkoumání přiznání k dani vznikly pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů o přijatých zdanitelných plněních vykázaných v oddílu C přiznání. Vyzval současně žalobce k odstranění pochybností a specifikoval i listiny, které požadoval předložit ve lhůtě 15 dnů. Výzvou byl zahájen postup k odstranění pochybností dle § 89 daňového řádu. Proti výzvě podal dne 8.4.2014 žalobce stížnost dle § 261 daňového řádu, neboť má za to, že výzva je nekonkrétní a nesrozumitelná.

Dne 22.4.2014 bylo žalobci doručeno vyrozumění stěžovatele o výsledku šetření datované dne 18.4.2014, ve kterém žalovaný sdělil, že neshledal stížnost důvodnou. Dne 6.5.2014 požádal žalobce o prodloužení lhůty specifikované ve Výzvě. Dne 7.5.2014 podal žalobce další stížnost proti postupu správce daně, který spatřuje v tom, že mu bylo nesprávně doručeno Vyrozumění o výsledku šetření předchozí stížnosti, když nebylo doručeno pouze jeho zástupci.

Dne 21.5.2014 bylo vyhověno žádosti žalobce o prodloužení lhůty, když správce daně stížnost doručenou dne 7.5.2014 shledal důvodnou.

Žalobce také zaslal dne 6.5.2014 Odvolacímu finančnímu ředitelství podání označené jako „žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti. Dne 1.7.2014 vyrozumělo Odvolací finanční ředitelství žalobce o nedůvodnosti podané žádosti, když dospělo k závěru, že stížnost měla být správcem daně posouzena jako nepřipustná, neboť nesměřuje proti nevhodnému chování úředních osob správce daně, ani nejde o stížnost proti postupu správce daně, když stěžovatel výzvu považuje za nezákonnou a stížnost proti rozhodnutí správce daně není § 261 odst. 1 daňového řádu připuštěna.

Dne 16.7.2014 (PM 19.8.2014) vydalo Odvolací finanční ředitelství rozhodnutí o nařízení přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl.m. Prahu ze dne 25.3.2014, tedy Výzvy k odstranění pochybností.

Dne 29.9.2014 v přezkumném řízení rozhodl žalovaný tak, že výrok předmětné výzvy změnil, když dospěl k závěru, že správce daně měl sice ohledně daňového přiznání k DPH za zdaňovací období leden 2014 své konkrétní pochybnosti, ale tyto pochybnosti nedovedl v předmětné výzvě vhodným způsobem specifikovat a vyjádřit. Výzva nebyla dostatečně konkrétní a rozsah požadovaných písemností byl s ohledem na zaměření výzvy příliš rozsáhlý.

U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích s tím, že v rámci jednání žalovaný s ohledem na to, že nezákonný zásah již netrvá, změnil žalobní petit tak, že se domáhá určení, že výzva a postup k odstranění pochybností jako celek jsou nezákonným zásahem.

Městský soud v Praze vycházel z pojmového vymezení nezákonného zásahu obsaženého v § 82 zákona č. 150/2002 Sb. – soudního řádu správního v platném znění (dále jen s. ř. s.), podle kterého každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Z podané žaloby a zejména ze změny žalobního petitu učiněného u jednání soudu je patrné, že žalobce nezákonný zásah spatřuje jednak ve vydání neurčité Výzvy k odstranění pochybností a jednak v postupu na odstranění pochybností dle § 89 daňového řádu, který započal touto Výzvou.

Nejprve se soud zabýval námitkou žalovaného, že předmětná žaloba byla podána po uplynutí lhůty dané ust. § 84 odst. 1 s.ř.s. Z obsahu správního spisu soud ověřil, že žalobce podal v daném případě proti postupu správce daně dne 8.4.2014 stížnost dle § 261 daňového řádu, o níž bylo rozhodnuto vyrozuměním stěžovatele o výsledku šetření datovaném dne 18.4.2014, které bylo žalobci doručeno dne 22.4.2014.

O žádosti žalobce o prošetření způsobu vyřízení stížnosti bylo rozhodnuto Odvolacím finančním ředitelstvím dne 1.7.2014. Již z uvedeného je zřejmé, že žaloba byla podána v rámci objektivní (dvouleté) lhůty i v rámci subjektivní (dvouměsíční) lhůty, neboť již dne 29.8.2014 byla podána žaloba na poštu. Proto soud dospěl k závěru, že žaloba je podána včas. Přitom vycházel ze závěrů Nejvyššího správního soudu, které ohledně uplynutí lhůty k podání zásahové žaloby s ohledem na vyřízení stížnosti dle § 261 daňového řádu uvedl v rozsudku ze dne 13.2.2014, č.j. 2 Aps 8/2013 – 46 (dostupný na www.nssoud.cz) a zejména pak rozsudku ze dne 7.11.2013, č.j. 9 Aps 4/2013 – 25, ve kterém uvedl, že prostředkem ochrany, jehož vyčerpáním je podmíněna přípustnost zásahové žaloby, kterou se žalobce domáhá ochrany proti zahájení či provádění daňové kontroly, je nejen stížnost dle § 261 odst. 1 až 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ale i žádost o prošetření způsobu vyřízení této stížnosti dle § 261 odst. 6 téhož zákona, když soud neshledal žádný důvod, pro který by zde uvedené závěry nemohly být aplikovány i na řízení o ochraně před nezákonným zásahem, který žalobce spatřuje v nezákonné výzvě a postupu k odstranění pochybností jako celku.

Při posouzení zákonnosti zasláné výzvy a postupu k odstranění pochybností vycházel soud z ustanovení § 89 a násl. zákona č. 280/2009 Sb. - daňového řádu. Podle § 89 odst. 1 má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností.

Dle § 90 odst. 1 téhož zákona o průběhu postupu k odstranění pochybností sepíše správce daně podle povahy odpovědi protokol nebo úřední záznam, ve kterém uvede vyjádření nebo důkazní prostředky, na jejichž základě považuje pochybnosti za zcela nebo zčásti odstraněné, a případné důvody přetrvávajících pochybností.

Podle § 90 odst. 2 daňového řádu nedošlo-li k odstranění pochybností a výše daně nebyla prokázána dostatečně věrohodně, sdělí správce daně daňovému subjektu výsledek postupu k odstranění pochybností. Daňový subjekt je oprávněn do 15 dnů ode dne, kdy byl seznámen s dosavadním výsledkem postupu k odstranění pochybností, podat návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků. Podle odst. 3 téhož ustanovení pokud správce daně shledá důvody k pokračování v dokazování, zahájí v rozsahu těchto důvodů daňovou kontrolu. Neshledá-li správce daně důvody k pokračování v dokazování, vydá do 15 dnů ode dne, kdy daňový subjekt podal návrh na pokračování v dokazování, rozhodnutí o stanovení daně.

Postup k odstranění pochybností je specifickým procesním institutem, který správce daně používá, pokud má pochybnosti o daňovém tvrzení, avšak na rozdíl od obecné vyhledávací činnosti, místního šetření nebo daňové kontroly jej užívá pouze k objasnění konkrétních pochybností a jako prostředek k neprodlenému a bezprostřednímu zjištění či ověření řádného splnění daňové povinnosti. Nejvyšší správní soud dovodil, že hranice postupu k odstranění pochybností jsou dány vlastním legislativním rámcem tohoto postupu, vyplývajícím z § 89 odst. 1 a § 90 odst. 1 a 2 daňového řádu; tato ustanovení vytyčují způsob použití postupu k odstranění pochybností tak, aby tento postup trval co nejkratší dobu a nebyl zbytečně ani jednou ze stran prodlužován. V novém daňovém řádu byl institut postupu k odstranění pochybností zaveden právě z důvodu nutnosti zdokonalení předchozí úpravy obdobného institutu vytýkacího řízení (viz § 43 a násl. zákona o správě daní a poplatků), které postrádalo především požadavek dostatečné konkretizace výzev k odstranění pochybností, a dále pak zde nebyly stanovené lhůty pro zahájení a ukončení vytýkacího řízení.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že postup k odstranění pochybností nesmí být volně zaměňován s daňovou kontrolou a správce daně ho využívá pouze v případech, kde je jeho použití příslušné, a to zejména pokud nejde o časově náročné nebo rozsáhlé odstraňování pochybností. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 Ans 10/2012 – 52, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že postup k odstranění pochybností „*má sloužit především k odstranění jednotlivých, dílčích pochybností již konkrétně vyjádřených a nemá sloužit k obsáhlému a časově i personálně náročnému dokazování. Pro takový účel je vhodným nástrojem daňová kontrola; právě ta umožňuje správci daně rozsáhlé i časově náročné dokazování a logicky reflektuje časovou náročnost i v odlišném běhu lhůt pro stanovení daně (§ 148 odst. 3)*“.

V projednávané věci ve výzvě k odstranění pochybností uvedl žalovaný, že důvodem pro její zaslání jsou jeho „pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů o přijatých zdanitelných plnění vykázaných v oddílu C přiznání“, čímž požadoval prokázání zákonného postupu u nároku na odpočet daně. K odstranění pochybností vyzval žalovaný k předložení těchto dokladů:

- Soupis majetku, originály všech písemností, které se vztahují k dotčenému dokladu, zvláště smlouvy, objednávky, dodací listy, zakázkový list, předávací, přebírací či zjišťovací protokoly, zápisy z jednání, studie a další listiny, které mohou být důkazním prostředkem v daňovém přiznání.
- Další účetní doklady (včetně dokladů o úhradě jednotlivých plnění), deník, hlavní knihu a knihu analytické evidence.

Sám žalovaný v rámci přezkumného řízení dospěl k závěru, že Výzva k odstranění byla nezákonná, když vycházel ze závěrů Odvolacího finančního ředitelství uvedených v rozhodnutí o nařízení přezkoumání výzvy k odstranění pochybností, ve kterém uvedl, že „předmětná výzva k odstranění pochybností nesměruje ke konkrétním skutečnostem, o kterých prvoinstančnímu správci daně vznikly pochybnosti, a že daňovému subjektu nebylo dostatečně konkrétně, jasně a srozumitelně sděleno, jakým způsobem mohou být pochybnosti správce daně vyvráceny. S ohledem na neurčitost výzvy tak daňový subjekt nemůže prvoinstančnímu správci daně vyhovět, neboť ten neuvedl své pochybnosti takovým způsobem, který by daňovému subjektu umožnil, aby se k nim vyjádřil, doplnil či je jinak odstranil“

Městský soud neshledal důvod, pro který by měl závěr žalovaného a Odvolacího finančního ředitelství zpochybnit, neboť ten je zcela v souladu s ustálenou judikaturou, např. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4.4.2013, č.j. 1 Afs 105/2012, ve kterém uvedl, že „pochybnosti musí být daňovému subjektu sděleny takovým způsobem, aby mu bylo umožněno podat určitou výpověď a předložit důkazní prostředky“. Protože soud shledal Výzvu k odstranění pochybností ze dne 25.3.2014 vydanou v rozporu se zákonem, deklaroval ve výroku I. její nezákonnost a vyhověl tak návrhu žalobce na určení nezákonnosti výzvy, čehož se domáhal změněným petitem žaloby.

Žalobci ale nebylo možno vyhovět v té části změněné žaloby, ve které se domáhal určení, že celý postup k odstranění pochybností jako celek je nezákonný. Nelze přehlédnout, že v rámci přezkumného řízení byla původní výzva změněna a postup k odstranění pochybností již navazoval na takto změněnou výzvu. Je nutné ale zdůraznit, že nezákonným zásahem může být jednotlivý úkon, kterým bylo zasaženo do práv žalobce v rozporu se zákonem, případně žalobce může tvrdit nezákonnost jednotlivých úkonů, které správce daně provedl v rámci postupu k odstranění pochybností, neboť si je soud vědom toho, že judikatura nahlíží na postup k odstranění pochybností jako na ucelený soubor úkonů, jež správce daně fakultativně využívá v rámci nalézacího řízení. Bez toho, že by žalobce uvedl, kterými jednotlivými úkony v rámci postupu k odstranění pochybností bylo zasaženo do jeho práv, nelze nezákonnost postupu deklarovat. Nepostačí proto, když žalobce označí celý blíže nespecifikovaný postup k odstranění pochybností jako nezákonný, aniž by uvedl, které jednotlivé úkony učiněné žalovaným v rámci tohoto postupu byly provedeny v rozporu se zákonem či z jakého důvodu se domnívá, že jimi bylo zasaženo do jeho práv. Soud proto výrokem II. žalobu v této části zamítl.

Vzhledem k tomu, že žalobce byl ve věci úspěšný pouze částečně, přiznal mu soud dle ustanovení § 60 odst.1 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, právo na náhradu nákladů řízení poměrné části nákladů, a to ve výši jedné poloviny nákladů, která by mu jinak příslušela. Žalobci by příslušelo právo na náhradu nákladů řízení za tři úkony právní služby po 3.100,-Kč, celkem tedy částka 9.300,-Kč. Z této částky soud přiznal polovinu nákladů ve výši 4.650,- Kč. K uvedené částce přísluší žalobci právo na paušální náhradu ve výši 300,-Kč za tři úkony (celkem 900,-Kč) a daň z přidané hodnoty v částce 1.165,50 Kč. Žalobci dále přísluší právo na náhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč. Celkem představují přiznané náklady žalobce částku 8.715,- Kč.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. listopadu 2015

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu